

KAMOŠI,
FRAJERI
A BOZKY ZA
KAMEROU

Kasie West

KAMOŠI,
FRAJERI
A BOZKY ZA
KAMEROU

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST:

Láska nie je lotéria

Frajer na záskok

Zabuchnutá v knižnici

P. S. Mám ťa rada

Hlas tvojho srdca

Kamoši, frajeri a srdce na plátne

Kasie West

KAMOŠI,

FRAJERI

^ABOZKY_{ZA}

KAMEROU

slova

KAMOŠI, FRAJERI A BOZKY ZA KAMEROU
Copyright © 2019 by Kasie West
Translation © Tereza Pospěchová 2022
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukoval ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *Fame, Fate, and the First Kiss*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint
of Scholastic Inc. v New Yorku
v roku 2019, preložila Tereza Pospěchová.
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-5363-1
www.slovart.sk

*Pre môjho Donavana, ktorý má veľké srdce,
zvedavú myseľ a nákazlivý smiech!
Vďaka tebe je život krajší. Veľmi Ťa ľúbim!*

Tancujúce hroby

INT. PANSKÉ SÍDLO GRAHAMOVCOV - NOC
SCARLETT, sedemnásťročná dcéra bohatého majiteľa sídla a lovca zombíkov **LORDA LUCASA GRAHAMA**, chodí hore-dolu po izbe, v kozube plápolá oheň. Nevie sa dočkať chvíle, keď sa jej otec a **BENJAMIN SCOTT**, jej nádejný budúci manžel, vrátia z lovu.

SCARLETT

Kde ste?

EXT. LES - NOC
LORD LUCAS a **BENJAMIN SCOTT**, devätnásťročný nápadník **SCARLETT GRAHAMOVEJ**, hrdinsky odrážajú na koňoch v lese okolo sídla Grahamovcov hordu rozbesnených zombíkov.

LORD LUCAS

Zabíjaj len vtedy, keď je to nevyhnutné!
Ešte ich môžeme zachrániť. Liek máme takmer na dosah.

BENJAMIN

Je ich priveľa!

LORD LUCAS

Ústup!

1. KAPITOLA

„Padá ti tvár.“

„Siahla som si na bradu, na miesto, kam sa pozeral, a nahmatala som veľký odlupujúci sa kus umelej kože, ktorý mi na tvár prilepila maskérka.

„To je prirodzená deformácia. Som predsa mŕtvola zo záhrobia,“ bránila som sa. A naozaj, stala sa zo mňa chodiaca mŕtvola! Dostala som svoju prvú filmovú rolu. A hneď po boku Granta Jamesa. *Toho* Granta Jamesa! Nakrúcali sme spolu už týždeň, no ja som stále nemohla uveriť toľkému šťastiu.

„Pochybujem, že to má vyzerieť takto,“ poznamenal skepticky.

„Padá mi tvár,“ obrátila som sa k režisérovi Remymu. Sedel za kamerou a monitorom a okolo neho sa hemžilo asi desať členov filmového štábu.

Zvukár po mojej pravici si vzdychol a prehodil si tyč s mikrofónom na druhé plece. Tento záber sme skúšali najmenej dvadsaťkrát; určite si už necítil ruku.

„Mejkap! Leah! Sprav jej s tým niečo!“ zakričal Remy.

Na pľaci nás pred priamymi lúčmi slnka chránila obrovská snečná clona, no zo zeme sálala horúčava. Bol už síce september, ale v Los Angeles bolo neobvykle horúco. Dnes sa nakrúcalo na cintoríne, a ak by sme tam zostali ešte chvíľu, určite by som sa začala roztápať ako ozajstný zombík.

Leah pribehla ku mne s taškou plnou kozmetických zázrakov a pustila sa do úprav. Remy tiež vstúpil do záberu:

„Decká, dajte do tejto scény trocha iskry. Necítim medzi vami žiadnu chémiu.“

„Nie si sám,“ zamrmal Grant.

Žiadna chémia? Na konkurze to medzi nami iskrilo až-až. No naša postupná zombifikácia mala zrejme neblahé dôsledky na môj herecký výkon.

Bola som pripravená vložiť do toho filmu všetko. Síce išlo o môj prvý ozajstný film, na pľaci som nebola nováčik. Mala som za sebou zopár reklám, hrala som v niekoľkých stredoškolských divadelných hrách a štyrikrát som hosťovala v obľúbenom sitkome *Bufet*. No dobre, možno si ma odtiaľ pamätali maximálne traja ľudia, ale to neznamená, že nie som dobrá herečka. Tento film pre mňa predstavoval obrovskú príležitosť. A prvú ozajstnú šancu dokázať, že mám na to, aby sa raz zo mňa stala hviezda.

Ani som sa nepohla, keď sa mi Leah snažila čo najlepšie prílepiť falošnú bradu. Grant sa prechádzal za mnou, pokračoval kopy hlíny a falošné náhrobné kamene. Mumlal si text, pričom celkom vynechal dve vety. Neupozornila som ho na to. To bola Remyho práca.

Leah odstúpila a prezrela si svoju tvár.

„Perfektné,“ zhodnotila.

Usmiala som sa:

„Som pekná?“

Priateľsky ma plesla po pleci a potom sa vrátila na svoje miesto za monitorom.

„Tak to by sme mali. Všetci na miesta!“ zavelil Remy.

„Strih! Na dnes končíme,“ zakričal Remy o tri hodiny neskôr.

Leah podišla ku mne a začala mi odlepovať špeciálne vyrobenú časť zombíckej masky, ktorú mohla skladať iba ona (podľa jej slov bola príliš cenná). Práve som niečo vracala Grantovi, keď som za svetlami a monitormi zbadala otca, ako sa s pohľadom upretým na Remyho prediera pomedzi členov štábu. Zatriasla som rukami a dúfala, že Leah pochopí, že by si mala s odlepovaním masky trochu švihnúť. Len čo bola maska dole, rozbehla som sa za otcom. Nestihla som ho však zastaviť. Kým som sa k nemu dostala, už režisérovi vykladal čosi o primeranom počte prestávok pre neplnoletú herečku. Z Remyho výrazu sa nedalo nič vyčítať.

„Oci,“ zatiahla som. „Čo tu zasa robíš?!“

„Som tu už dve hodiny a ty si zatiaľ nemala ani jednu prestávku,“ zareagoval okamžite.

„Budem na to myslieť,“ ubezpečil ho Remy.

„Ďakujem, Remy,“ odvetila som, „tak zajtra,“ rozlúčila som sa. Chytila som otca pod pazuchu a ťahala ho k svojmu privesu.

„Lacey,“ bránil sa otec, „ešte som neskončil.“

„Nepreberali ste to isté aj včera?“

„A očividne celkom zbytočne.“

„Oci, som v poriadku. Mali sme veľa prestávok, nemusíš sa báť. Aj tak polovicu času len postávame a ča-

káme, kým presunú svetlá.“ Mali sme pred sebou ešte aspoň dva mesiace filmovačky. Dva mesiace tieto otcove prednášky určite nevydržím!

„To nie je to isté ako ozajstná prestávka mimo plácu,“ namietol, keď sme došli pred prives. Pozrel na dvere a potom zasa na mňa.

„Nejdeš domov?“

Jasné. Domov. Bola som nepľnoletá, čo znamenalo, že ako jediná členka hlavného hereckého obsadenia som nebývala vo svojom privese, ktorý odťahovali na každé miesto nakrúcania s ostatným vybavením. Každý večer som sa musela trmácať autom najmenej štyridsať minút (podľa toho, kde sa v ten deň filmovalo) do otcovho bytu, na miesto, kde som sa ani náhodou necítila ako doma. Naposledy som s otcom žila pred siedmimi rokmi a stále sme si na túto pomerne novú situáciu obaja zvykali. Keď sa ponúkol, že sa so mnou presťahuje do Los Angeles, potešila som sa, že konečne naplno podporuje moju hereckú kariéru. Až po príchode sem som si uvedomila, že ma len chce mať pod kontrolou.

„Najprv si musím urobiť domáce úlohy,“ otvorila som prives a vošla dnu. Otec ma nasledoval.

„Keď už hovoríme o škole, prečo si poslala preč Tiffany?“

Sadla som si na gauč a rozviazala si čižmy.

„Koho?“

„Tiffany. Tvoju doučovateľku.“

„Aha, tú Tiffany. To nie ja. Sama odišla.“

„Vážne?“

Naozaj odišla, keď na mňa musela tretí deň po sebe čakať dve hodiny. Môj denný program bol síce do bodky naplánovaný, ale občas sa nakrúcanie pretiahlo.

„Áno, naozaj. Mimochodom, otče môj najdrahší, nepotrebujem žiadnu doučovateľku,“ predniesla som s oxfordským prízvukom. „O svoje domáce úlohy sa viem postarať aj sama.“ Otcovi sa totiž podarilo nájsť v okolí školu, ktorá súhlasila, že bude zastrešovať moje domáce vyučovanie. Školský rok sa začal ešte skôr ako nakrúcanie, pred troma týždňami. Po skončení filmovačky sa vrátim do svojej pôvodnej školy, do mesta, kde býva moja mama a mám tam kamarátov. Zrejme to bol dôvod, prečo ma úlohy či pravidelné týždenné mejly od mojej tunajšej mentorky až tak veľmi nezaujímajú.

„Máš pravdu. Doučovateľka by nebola potrebná, keby si si tie úlohy spravila a odovzdala ich,“ vrátil mi to s vlastným britským prízvukom. Usmiala som sa. Môj otec vždy pôsobil dojmom slušňáka, stále nosil kaki nohavice a cestičku vo vlasoch si odjakživa česal na tú istú stranu, ale keby sa trocha snažil, mohol by dostať aj hlavnú rolu. Kývol smerom k domácim úlohám na stole. „Preto som ti zohnal iného doučovateľa. Budem ho informovať o tvojom každodennom programe. Aj o jeho zmenách.“

Tentoraz som si prízvuk radšej odpustila.

„Čože? Oci, prosím, nie. Sľubujem, že si tie úlohy budem robiť. Nepotrebujem opatrovateľku. Toto je moja životná šanca. Dávam do toho všetko. Snažím sa cítiť ako zombík. A zombíci predsa nemávajú domáce úlohy.“

Ukázal na moju zombícku tvár. „Pochybujem, že toto je najväčšia príležitosť, akú ti život môže ponúknuť. A škola má jednu skvelú výhodu: keď nejaká z tvojich životných príležitostí nevyjde, budeš mať niečo pevné v rukách.“ Zodvihol jeden z mojich zošitov s ledva začatými úlohami. „Zajtra ho tu máš.“

„On? Je to nejaký chlap? To mám akože do privesu pustiť cudzieho chlapa?“

„Nie je to učiteľ. Je to študent, chodí na rovnakú školu. Uvidíš, prospeje ti, keď budeš tráviť čas s niekým vo svojom veku.“

„Nemyslíš si, že chalan v mojom veku ma bude skôr rozptyľovať?“

„Len sa nesnaž z toho vyvliecť. Nebude ťa rozptyľovať. Viem, aký máš názor na randenie. Chlapci ti stoja v ceste k tvojmu snu; nepamätám sa, že by si niekedy nejakému obetovala svoj čas.“

„Obetovala by som, keby sa ma spýtal.“

Ktosi zaklopal na dvere privesu a zjavila sa v nich hlava režisérovho pätnásťročného syna Aarona.

„Nepotrebuješ niečo, Lacey?“ spýtal sa.

Usmiala som sa.

„Mohol by si mi, prosím ťa, priniesť fľašu chladenej vody?“

„Lacey si vie vodu zobrať aj sama,“ namietol otec.

„To je v poriadku. Na to som tu.“ Aaron podišiel k chladničke v kuchynskej časti. „Dnes ráno som ti doplnil nápoje.“ Vytiahol jednu fľašu a podal mi ju.

„Si poklad, ďakujem ti,“ pochválila som ho.

Zapýril sa a sklonil hlavu.

Na stole mi zavibroval mobil. Pri nakrúcaní boli mobily zakázané, takže ma čakali správy z celého dňa. Odomkla som ho a rýchlo si ich prebehla. Väčšina z nich bola od Abby a kamarátov z domu.

„Prinesiem ti ešte niečo?“ opýtal sa Aaron.

„Nie. Už nič nepotrebujem, ďakujem,“ zdvihla som vodu.

Prikývol, vycúval z privesu a zavrel za sebou dvere.

„Odkedy máš vlastného nosiča vody?“ otec potiahol za list visiaci na stonke jednej z ruží, ktoré mi mama poslala v prvý deň filmovačky. Po týždni boli kvety zvädnuté a suché. „Nie je tvojou asistentkou Faith? Potrebuješ, aby ťa obskakovali viacerí?“

Odkrútila som uzáver na fľaši a napila sa. „Oci, Faith je asistentka režiséra. A toto bol Remyho syn. Nevolaj ho nosič vody. Tuším sa chce jedného dňa venovať filmu.“

„A preto ti nosí vodu?“

„Nie, ale od začiatku za mnou chodí a pýta sa, či niečo nepotrebujem. Najprv som sa mu snažila vysvetliť, že ani nie, ale bol z toho dosť smutný. Preto ho občas poprosím o nejakú maličkosť. To ho vždy poteší.“ Položila som vodu na stôl, odviazala som si pár stúh z vlasov a zavesila ich na stojan s oblečením v rohu miestnosti.

„Chápem,“ povedal otec, aj keď tomu očividne nerozumel. „A ako to dnes šlo? Ešte toho nemáš dosť?“

Pokrčila som nosom. „Budeš prvý, komu poviem, keď to budem chcieť niekedy vzdať. Ak sa to náhodou stane, nechcem počuť, že si mi to vravel.“

„Vieš, že to by som v živote nepovedal,“ bránil sa a položil si ruku na hrud', akoby ho čosi také hlboko urazilo.

„Nie, iba by si toľkú radosť asi nepredýchal.“

„Tu predsa nejde o mňa.“

„Viem, viem. Robíš si veľké starosti o moje krehké ego.“

„Jednoducho si myslím, že nie je nič zlé na tom byť dieťaťom, prv než vyrastieš. Šoubiznis môže ľudí kruto poznačiť.“

„Ostatní ľudia nemajú teba, oci.“ Nežne som ho objala. Jediný, kto ma práve teraz privádzal do šialenstva, bol on, ale to predsa otcovia robia, takže som bola ochotná odpustiť mu. Ani môj panovačný otec nedokázal schladieť

moje nadšenie, ktoré pramenilo z toho, kde som sa práve nachádzala a čo som robila.

Rezignovane si vzdychol. „Presne takto si ma vždy obkrútiš okolo prsta.“

„A, mimochodom, už dávno nie som dieťa,“ odlúpila som si z líca kúsok latexovej masky a pomaly ho dávala dolu. „Ocííí, pomoc! Opadáva mi tvár!“

„A to si práve tvrdila, že už nie si dieťa?!“

„Ups. Zlé načasovanie.“ Podišla som k toaletnému stoličku a hodila naň odlúpený kúsok latexovej masky. Potom som vytiahla vatovú tyčinku a namočila ju v nejakom zázračnom roztoku na odstraňovanie mejkapu od Leah. Vďaka tomu išla maska ľahšie dole.

„Takže sa vidíme doma o desiatej aj s hotovými úlohami,“ povedal s rukou na kľučke.

„Áno.“

Odišiel a dvere sa za ním zavreli.

Spustila som sa na stoličku a ihneď to aj oľutovala, pretože sa mi do bokov a rebier zaryl korzet. Postavila som sa a uvoľnila ho. Zombický mejkap a maska boli otrasné, no môj filmový kostým naopak nádherný. Zombíci mali v minulosti očividne dobrý vkus. Pohľadila som si roztrhaný rukáv s vypchávkou.

Prehodila som korzet cez stojan a vzala do ruky mobil. Abby zodvihla po troch zvoneniach.

„Ahoj, filmová hviezda!“ pozdravila ma veselo.

„Ahoj! Vďaka za tú tisícku správ.“

„Vravela si mi, že počas nakrúcania si ich nestihneš prečítať, ale nemôžem si pomôcť.“

„Chápem. Tiež mi chýbaš!“

„Kedy prídeš navštíviť svojich menej populárnych kamošov zo Stredného pobrežia Kalifornie?“

Pichlo ma pri srdci. Ani na sekundu som neoľutovala, že som prijala rolu Scarlett v tomto horore, ale občas sa mi poriadne zacnelo za domovom. Cítila som sa na míle vzdialená od svojich kamarátov, pričom oni stále robili veci, ktoré sme predtým robievali spolu. Napríklad si spolu zaskočili po škole na niečo pod zub či plánovali spoločné víkendy.

„Moji kamoši zo Stredného pobrežia sú tí najlepší priatelia na svete, ale nasledujúce týždne asi budeme na pláci nonstop. Nevyvíja sa to dobre. Medzi mnou a Grantom to už na scéne akosi neiskrí.“

„Čo sa stalo?“

„A čuduješ sa, keď skoro stále vyzerám ako červami rozožratá mŕtvola?“ Začala som si obrúskom zotierať zvyšný mejkap a lepidlo z pokožky. Dnes večer budem potrebovať poriadnu sprchu. Moje vlasy, za normálnych okolností červené a kučeravé, boli teraz rovné a také zamazané od hlíny, že vyzerali takmer ako hnedé.

„Nechápem, prečo chce jeho postava vlastne pobožkať tú tvoju, keď vyzeráš tak príšerne.“

„Pretože pravá láska je slepá. Viac by ti malo vrtať v hlave, prečo chce *moja* postava pobožkať *jeho* postavu. Som predsa zombík. Jasné, čiastočne vyliečený zombík, ale nemala by som skôr bažiť len po jeho mozgu? Čo už, vo filme asi nemusí všetko dávať zmysel.“

„Dáva to zmysel. Pravá láska je slepá a hory prenáša. Vlastne je to rozkošné.“

„Prehovorila zalúbená baba,“ zasmiala som sa. „Mimochodom, ako sa má Cooper?“

„Vynikajúco.“

„Takže zmenu vzťahu z najlepších kamarátov na frajerov odporúčaš?“

„Bez váhania. Prečo? Máš nejakého najlepšieho kamoša, z ktorého by sa mohlo vykľuť čosi viac?“

„Haha! Momentálne nemám žiadnych kamošov. Práve som sa sem presťahovala, žijem so svojim nezadaným otcom, ktorý je totálne mimo akýchkoľvek sociálnych kruhov, a celé dni trávim na filmovačke.“

„Netušila som, že v tom filme hráš celkom sama.“

Našpúlila som pery.

„Máš pravdu. Správam sa ako asociál.“

„To mi k tebe vôbec nesedí. Tu si vždy bola kráľovnou večierkov. Využila si každú príležitosť.“

Prešla som rukou pomedzi oblečenie na stojane a začítala medzi prstami mäkký materiál.

„Si ešte tam?“ opýtala sa Abby.

„Je toho na mňa akosi priveľa. Je to skvelá príležitosť a bojím sa, že ju pokašlem.“ Prvýkrát som vyslovila nahlas svoje obavy. Čo ak bol práve toto dôvod, prečo nie som vo svojej koži, a preto nám Remy vyčíta, že to medzi mnou a Grantom na placi neiskrí? Musím sa uvoľniť. Nadýchla som sa a pomaly vydýchla.

„To ma mrzí,“ povedala Abby.

„Dost' bolo o mne. Ako sa ti darí s maľovaním? Dala si na internet nejaké nové obrazy, nad ktorými sa môžem rozplývať?“ Z Abby sa určite raz stane slávna maliarka.

„Nie. Škola ma oberá o všetok voľný čas.“

„Súhlasím, škola je zlodej času. Keď už o nej hovoríme, do desiatej musím dokončiť ešte polovicu domácich úloh. Asi by som sa mala do toho pustiť.“

„Jasné. Tak držím palce,“ zaželala mi.

„Pozdravuj odo mňa Coopera.“

„A ty si už to rozdúchavanie iskiek medzi tebou a Grantom Jamesom. On to možno netuší, ale stačí jedi-

ný pohľad na jeho tvár a z tvojej strany to okamžite zaiskri," povzbudila ma. „Je taký sexi ako na obrazovke?“

„Ešte viac.“ A vedeli o tom všetci členovia obsadenia aj filmového štábu vrátane Granta.

Zasmiala sa.

„Máš to ťažké, Lacey Barnesová. Nezávidím ti.“

„Je mi to jasné. Niektorí z nás sa musia obetovať pre vyššie dobro. A iní si musia zaplatiť, aby videli tých, ktorí túto obeť podstúpili.“

„Tak zatiaľ ahoj.“

Zložili sme a ja som sa posadila k domácim úlohám. Pracovala som na nich naozaj poctivo asi päť minút, no potom som myšlienkami pozvoľna zablúdila k dnešnej neveľmi vydarenej filmovačke. Namiesto školských úloh by som teraz mala študovať Granta Jamesa. Abby mala pravdu: musím popracovať na našej chémii, a už aj viem, ako na to.